

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r.
sprawy **A. S.**, skazanego za popełnienie przestępstw
z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 lutego 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 2 października 2013 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. z Kancelarii Adwokackiej kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 13 lutego 2014 r., utrzymał w mocy, wydany w sprawie II K .../12, wyrok Sądu Rejonowego z dnia 2 października 2013 r., uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną, którym A. S. został skazany za przestępstwa zakwalifikowane:

1. z art. 283 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
2. z art. 278 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
3. dwukrotnie z 279 § 1 k.k. popełnione w warunkach ciągu przestępstw, za które, w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzono mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
4. z art. 291 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono na mocy art. 63 § 1 k.k. o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet wymierzonej kary łącznej, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami,
6. A. S. został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach V i VII części wstępnej wyroku.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca i zarzucając:

1. „rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:
 - art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu niedających się usnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
 - obrazę art. 7 k.p.k. polegającą na błędnej ocenie wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków [...],
 - art. 391 § 1 k.p.k. polegającą na odczytaniu wyjaśnień G. złożonych w postępowaniu przygotowawczym pomimo nie podjęcia próby skutecznego doręczenia wezwania świadkowi G.,
 - art. 433 § 2 k.p.k. i 457 k.p.k. polegającą na braku wszechstronnego ustosunkowania się Sądu II instancji do zarzutów apelacji, a w szczególności zarzutu dotyczącego błędnej oceny opinii biegłego z zakresu daktyloskopii”,wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz kosztów obrony z urzędu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego A. S. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Przed wszystkim należy zauważyć, iż zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 391 § 1 k.p.k. sformułowane w punktach 1-3 kasacji, są zarzutami skierowanymi przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, co nie jest zasadne na tym etapie postępowania, kasacja powinna wykazywać błędy jakich dopuścił się Sąd Odwoławczy rozpoznając apelację strony. Jedynie zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 k.p.k. można uznać jako zarzut tzw. kasacyjny. Jednakże zauważyć należy, iż obrońca nie zarzuca Sądowi odwoławczemu, że w ogóle nie odniósł się do podniesionych w apelacji zarzutów, a jedynie wywodzi, iż była to ocena niedostateczna, mało wnikliwa i lakoniczna, a więc zarzut art. 433 § 2 k.p.k. jest postawiony niewłaściwie, gdyż przepis ten mógłby mieć zastosowanie jedynie w sytuacji, gdyby Sąd w ogóle nie ustosunkował się do określonego zarzutu podniesionego w apelacji. Analiza treści kasacji wskazuje jednak, że postawienie zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 k.p.k. jest jedynie instrumentalne i w istocie zmierza do ponownej kontroli odwoławczej wyroku w zakresie ustaleń Sądu I instancji dokonanych na podstawie opinii biegłego z zakresu daktyloskopii. Przed wszystkim wskazać należy, że opinia ta nie była w żaden sposób kwestionowana przez obronę, a jedynie obecnie kwestionowane są ustalenia Sądu poczynione na podstawie wniosków z niej wynikających. Jednakże, wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Odwoławczy należycie rozważył wszystkie zarzuty i wnioski apelacji obrońcy i prawidłowo wyjaśnił czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego apelację uznał za niezasadną. Uzasadnienie orzeczenia tegoż Sądu wskazuje nadto, że zostały prawidłowo ocenione zeznania [...], a także wyjaśnienia A. S., z uwzględnieniem częściowych różnic, zmian i doprecyzowania w jego wyjaśnieniach. Nie można również zasadnie twierdzić, że doszło do obrazy art. 391 § 1 k.p.k. Z akt sprawy wynika, że w toku postępowania Sąd I instancji wielokrotnie podejmował próby doręczenia wezwania na rozprawę T. G., jednakże świadek ten nie przebywał pod podanym adresem, a jego miejsce pobytu nie było znane (k.

827, 828, 842, 844-845). Również Sąd Okręgowy podjął próbę doręczenia wezwania temu świadkowi, jednak bez rezultatu, był on w tym czasie poszukiwany przez Policję (k. 917). Słusznie więc w sprawie skorzystano z możliwości jakie daje art. 391 § 1 k.p.k. i odczytano jego zeznania.

Powyższe wskazuje, że Sąd Okręgowy rozpatrując niniejszą sprawę nie dopuścił się naruszenia przepisów, o których mowa w kasacji obrońcy skazanego, a analiza całości akt sprawy pozwala stwierdzić, że brak jest również uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego A. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k. oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na mocy art. 29 prawa o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie...(Dz.U.2002, nr 163, poz. 1348).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.